Ч. 176. Неділя 21 (8) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Весь сьвіт з незвичайним напруженем глядить на далекий Всхід і вижидає звідтам вістий. Як закінчить ся теперішна кампания? — се питане насуває ся тепер, бо о закінченю війни нема ще й бесіди. Для Росиї віби по правді аж тепер на добре розпочинає ся, бо цар зарядив мобілізацию резерв в цілій державі. Заким однакож ті войска прийдуть на місце війни, мусить тут рішити ся сегорічна кампания. Знатоки военної штуки не віщують нічого доброго для Японців мимо їх дотеперішних побід. Они — кажуть — занадто завзяли ся на здобуте Порт Артура а за мало ваги кладуть на війну в Манджуриї. Може отже легко стати ся, що кріпость буде держати ся а тимчасом Куропаткін побє Озму в Манджуриї і розпічнуть ся неудачі для Японії, коли на відворот, як би Японці меншими силами старались були держати Порт Артур в облозі а з цілою силою виступили против Куропаткіна і єго побили, то кріпость тим самим вже мусіла би дістати ся в їх руки.

Єсть в тих поглядах трохи й рациї особливо коли возьме ся на увагу послідні вісти з під Порт Артура о неудачах Японців. Тисячі а тисячі з них гинуть особливо від мін, які підкладають Росияни всюди, де лиш міг би бути який приступ до міста. Минувшого понеділка мало лиш від одної міни згинути відразу 1000 людий, піхоти, кавалериї і артилериї. Японці то здобувають позиции під Порт Артуром, то тратять їх знову а Росияне все таки держать ся мимо того, що японьскі ґранати роблять страшну шкоду в місті. Коли командуючий ґенерал японьскої армії облогової завізвав ґенер. Штесселя, щоби він піддав ся і зробив єму на жадане японьского цісаря предложене, щоби він випустив з міста всіх людий, що не беруть участи в борбі, як старці, люди немічні, жінки і діти, Штессель гордо відкинув одно і друге предложене та відповів, що доки ще буде мати одну пушку і одного вояка доти не піддасть ся. Він видав відозву до войска, в котрій взиває до дальшої борби і каже, що „ми не поступимо ся ані одним кроком російскої землі і покараємо ворога за єго зухвалий напад на нас“. Відозва кінчить ся словами: З нами Бог, розумійте язици.

Ґен. Штессель має, видко, повну надію, що кріпость зможе ще довго держати ся і що може прийде якась поміч. Як би може не та кріпка надія на скору поміч, то поступоване ґен. Штесселя в справі задержуваня людий цивільних в місті можна би назвати варварским, бо тим не уратує кріпости ані не докаже ніякого геройства а лиш без потреби і рациї видасть на смерть кілька сот людий. Японці предкладали слідуючі услівя капітуляциї: 1) Цілий залозі Порт Артура буде вільно в цілім узброєню перейти через півостров Ляотун і сполучити ся з армією ґен. Куропаткіна. Ґен. Штессель має віддати Японцям не лиш кріпость але й всі кораблі, які були би в порті, в зовсім добрім стані.

На манджурскім поли війни спокійно і лиш зачувати, що Росияни висувають поволи з Мукдена значні сили против правого крила ґен. Курокого. Чи они хотять тут обійти Японців, чи лиш крити відворот армії Куропаткіна з Ляояну сего не можна зміркувати. Занотувати однакож потреба чутку з Риму, після котрої там одержали вісти, з котрих виходить, що армія ґен. Куропаткіна злагодила ся вже зовсім до відвороту до Мукдену. Характеристичною єсть також вість російскої аґенциї телеґрафічної з Мукдена, після котрої Японці на полудневім фронті уступили ся аж до Хайчена а на всхідвім фронті стоять на 27 верст від Ляояну; тут стоять передні сторожі на 5 верст від себе і щодень відбувають ся

---

23)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

Між тим надійшов на стацию і бреґенцкий поїзд і Ліна полагодила службу. З двома мішками для своєї почти перейшла відтак стацию і попрощала начальника кивненем голови, коли він їй поклонив ся.

— Уперта чарівниця! — зашипів Лерхенталер до себе та пішов до своєї канцеляриї, де насамперед читав часописи, відтак полагоджував письменно найпильнійші справи, а відтак почав роздумувати, в який би спосіб ту горду експедиторку трохи упокорити. Від асистента дізнав ся він, що вчера вечером в наслідок недосьвідчености Ліни не відійшла почта до Інсбрука поїздом ч. 14 і спізнила ся аж до нічного поїзду. Та неправильність сама по собі могла бути оправдана у дівчини, що перший день прийшла на нове місце. Але коли то їй уйде на сухо і коли она цілком тут вжие ся і забезпечить ся, то без сумніву дістане ся єму ще нераз в лице; она тоді набере ще більше відваги, тому не завадить дати їй научку.

Так роздумуючи, засідає славний начальник до стола і укладає донос, в котрім обжаловує експедиторку перед почтовою дирекциєю с згадану неправильність. Очивидно донос пише безіменно. Але коли зложив письмо, взяв з привички службову куверту, написав адресу і прибив стацийну печатку. І так само з привички виписав на куверті: "Зелізнича службова справа".

Лист кинув до почтової скринки.

Ліна так скоро бігла із стациї до канцелярії, що прибігла там майже без віддиху. Позволила собі на малий відпочинок, коли побачила, що ніхто не ждав на неї.

О десятій годині не явив ся фабричний післанець; прийшов аж коло полудня і сим разом приніс крім цілої купи листів і фабричних пробок також рекомендований лист до почтової дирекциї в Інсбруці. Ліна сейчас здогадала ся, що то мусить бути жалоба і постановила сейчас зробити донесене про почтові відносини в Фаїршу. Точно полагодила службові обовязки, відправила післанця і коли він відходив, пригадала єму ще, аби приніс підписаний рецепіс на лист, що від вчера лежить на почті.

Післанець спитав з зачудованем, о який лист розходить ся.

Ліна відповіла, що він вже вчера взяв рецепіс до підпису.

Хитаючи головою післанець відійшов.

Ледве отворила ся почтова канцелярия о другій годині, розпочав ся до почти правдивий приступ. Прийшов не лише фабричний післанець, але й директор фабрики явив ся лично, аби заявити, що в єго конторі нічого не знають про якийсь рецепіс.

Ліна здивувала ся.

Побоюючи ся ганьби, впевнював післанець, що він віддав на почті підписаний прокуристом рецепіс, але що мимо того листу не дістав.

Ліна звернула сейчас увагу обох на їх суперечні доказуваня.

Директор грубо накинув ся на експедиторку за таку нечувану недбалість і заповів, що внесе жалобу до дирекциї. Лист одержав по підписаню нового рецепісу і сейчас роздер куверту та скоро став єго читати.

— Пані! — крикнув розлючений — за тсту недбалість утратите місце! Задля того опізненя не додержали ми в одній справі реченця! Я буду жадати від почти чотиря тисячі реньских відшкодованя.

Ліна вправді налякала ся, але відповіла холодно:

— Як хочете! Я своє зробила. Коли ваш післанець згубив рецепіс, то не моя вина. Впрочім начальник стациї був сьвідком, як я рецепіс віддавала і що післанцеви сказала.

Здивований спитав директор:

— А звідкиж він приходить до почтової канцелярії?

Ліна відповіла:

— Прийшов купувати марки, а що саме тоді покликано мене до телеґрафу, то він був так вічливий, що вручив мене.

— Так, так! То чим раз красше. То ви так стережете урядових тайн? Не дивуйтеж ся відтак, коли ми енерґічно будемо домагати ся, аби такій господарці зробити конець! Бувайте здорові!

— З Богом! — відозвав ся немов відгомін післанець і оба вибігли за двері.

Засумована Ліна остала сама в темній і душній канцелярії, написала донесене як всьо стало ся і покликала на сьвідка начальника стациї. То донесене мусіло ще нині відійти ра-

стички. Льондоньскі ґазети доносять навіть, що межи армією Куропаткіна і Курокого прийшло вже було до битви коло Ляоян, але велика злива перервала еї і спинила всї дальші рухи операцийні.

Новинки.

Львів дня 20-го серпня 1904.

— **Впреосьв. митрополит Шептицкий** був дня 16 с. м. в Перемишли. З зелїзничого двірця поїхав Впреосьв. до епископскої палати, де его привитав Преосьв епископ Чехович і крилошани. Опісля Митрополит звидїв богату капітульну бібліотеку, по якій опроваджував его бібліотекар о. крил. Подолиньский. В бібліотецї вибрав Владика книжки, які відносять ся до історії Чину сьв. Василия Вел., над якою працює від кількох лїт. Вечером повернув Митрополит до Львова.

— **Осторога перед еміґрацією.** Міністерство внутрішних справ остерігає перед еміґрацією до Америки по причинї обостреня в Новім Йорцї контролї над прибуваючими. Кождий еміґрант, у котрого не буде 100 долярів готівкою, буде відісланий на родину.

— **Нові вибори** до ради повітової в стрийскім повітї розписала Президия ц. к. Намістництва з сїльских громад на 12 вересня, з міст на 14 вересня, з круга найвисше оподаткованих на 15 вересня, а з більшої посїлости на 16 вересня.

— **З Турки** пишуть нам: Зібрані Русини Турки під предсїдательством о. декана Прухницкого дня 1 липня 1904 постановили заложити селяньску бурсу з днем 1 вересня 1904 і вибрали з помежи себе комітет зложений з 5 членів, котрий мав уложити статут і предложити як найскорше до одобреня загальним зборам. Комітет статут виготовив. В цїли одобреня сего статута і завязаня бурси запрошує комітет всїх добромислячих на загальні збори, котрі відбудуть ся дня 31 серпня 1904 о годинї 3 по полудни в салї Ради повітової в Турцї.

— **Напад розбійничий.** Дня 15 с. м. напали невислїджені доси злочинцї в дернівскім лїсї на вертаючого з Камінки струм. пароха з Честинь. Кіньми повозив сам о. Салямон. Злочинцї стрілили 3 рази, однак не поцїлили нїкого. Лише завдяки притомности о. Салямона, що затяв кіньми удалось ему перед ними утечи ратуючи себе, свою жену і дитину.

Пожар кладовища. З Черновець доносять: На кладовищи місточка Крайови, в Румунїї, перевернула ся горіюча лямпка. В однїй хвили займила ся довкола суха трава і в наслїдок великого вітру в кілька хвиль пізнїйше цїле кладовище представляло одно велике море полуміни, з під котрої визирали деревляні хрести і памяткові таблицї. Аж по кількох годинах, коли майже всї хрести деревляні згоріли, погашено огонь.

— **Вибух ґазу.** Вчера вечером коли в складї жіночої одежи Тендлера при ул. Краківскій у Львові хотїв склеповий помічник Тавбер засьвітити, вибух наглє ґаз і тяжко попарив Тавбера і кравецкого челядника Пайра, а огонь наробив богато шкоди. Обох попарених віддано до шпиталю. Причиною вибуху мала бути неосторожність, бо курок від ґазометра не був замкнений.

— **Пес сьвідком.** В однім із прагских судів відбував ся недавно процес, в котрім пес ставав за сьвідка і своїм „цесарним розумом" причинив ся найбільше до того, що суд его запізваного пана увільнив від вини і кари. Річ була така: Механїк Дастих запізвав був фабриканта Вайнерта за то, що він держить недоброго пса, котрий покусав его в руку, через що він довший час не міг нїчого заробляти. Фабрикант оправдував ся тим, що его пес зовсїм спокійне і лагідне зьвіря, котре нїкому не робить без причини нїчого злого. На доказ того велїв судия привести пса і закликати ветеринаря Десенсі'ого на знатока. Пса привели до салї розправ, а ветеринар став его дрочити всїлякими способами, пес однакож анї не загаркав. Знаток сказав тодї, що псиско то дуже спокійне і лагідне та добре витресоване зьвіря. На то відозвав ся позовник, що пес лиш длятого так „чемний", бо видить свого пана, але нехай би его випустити до сїний, то показало би ся зовсїм инакше. На приказ судиї випустили пса і до сїний, а там ветеринар і чужі люди в очах судиї стали знов дрочити пса. Пес знову не кидав ся на нїкого, лиш ласив ся до кождого. Наконець ветеринар копнув пса ногою, а бідний зневажений псиско побіг до судиї, станув перед ним на задні лаби і нїби жалував ся ему за свою зневагу. Тота сцена зробила на всїх велике враженє і пес в однїй хвили рішив процес в користь свого пана.

— **Огнї.** В Бучачи, чесанівского повіта, погоріли будинки п. Шнїцера, вартости 4000 корон. — В Березинї, жидачівского повіта, знищив пожар майно 11 господарів. Шкоду обчисляють на 20.000 корон. — В Лазах, ярославского повіта, згоріла одна хата, вартости 1100 корон. — В Ляцку, добромильского повіта, згоріло пять загород разом зі збіжем, вартости 10.000 корон. — В тім самім повітї в Старяві погоріла хата Еви Зевко, вартости 2000 корон.

† Помер Михайло Хоінацкий, реставратор в Жеґестові, дня 13 с. м. у Львові, в 45-ім роцї житя.

— **Конкурс.** „Селяньска бурса" у Львові приймe бідного ученика з рускої гімназиї з VII або VIII кляси яко настоятеля бурси за цїлковитим безплатним удержанем. Рефлектуючі зволять віднестись письменно до 25 серпня до п. Івана Строньского, управителя школи в Збоїсках, почта Львів-Підзамче.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

зом з Інсбруцкою почтою. Лїнї було тяжко на души. Вже коло третої години затуркотїв гостинцем до Ляндеку фабричний повіз; директор їхав сам до Ляндека, аби звідтам поїхати поспішним поїздом до Інсбрука і стати в столицї Тиролю перед вечером, щоби лично внести жалобу до дирекциї.

Лїна віддала при обох поїздах почту, перескакуючи почтовий віз, при чім вїзливий начальник справдї кілька разів силував ся їй помагати а особливо старав ся підсадити еї, коли входила по почтового воза. Аж на рішучі слова Лїни відступив. Лїна перебігла крізь почтовий ваґон до другого поїзду і їй удало ся відобрати почту для себе і свою надати в обох поїздах. Задихана стояла експедиторка між обома димлячими поїздами і ждала на їх від'їзд в студени і пітьмі.

Після розкладу їзди оба поїзди мали стояти на стациї лиш по однїй мінутї. Але начальник був такий злобний, що продовжив той час до трех мінут. Також віддав сам свій лист до дирекциї почтовому урядникови в ваґонї і аж тодї дозволив від'їхати обом поїздам.

Лїна хиба була би слїпа, аби не бачити, що начальник умисно задержав від'їзд поїздів, аби їй показати свою власть. І обурена вповіла тому лукавому чоловікови свою гадку. Але Лерхенталер лиш усьміхнув ся на то і погадав: „Завтра, а найпізнїйше позавтра не будеш така горда!"

Вправдї почтова дирекция так скоро не спішила ся. Все таки третого дня по директорскій жалобі, донесеню Лїни і безіменнім доносї начальника, явив ся комісар, що приїхав з Ляндек до Флїршу возом і розпочав в почтовім урядї строге слїдство. Спершу з великим криком. Але коли він почув, що бідна, слабосильна дївчина не мала в ночи спокою і мусїла іти в ночи о 3 ій годинї серед пітьми і морозу до поїзду, аби направити маловажне опізненє, за котре до того не она але почтмайстер повинен був відповідати, подав їй комісар руку і сказав: „Панї, дякую вам! Я би бажав, аби ми мали більше таких експедиторок як ви!"

Вправдї по тім проблиску сонця потемнїло знов в канцелярії, бо жалоба фабрики була тяжка і відшкодованє, якого она домагала ся велике.

Лїна сидїла між молотом і ковалом. Коли би замовчала, що начальник був в канцелярії і обслугував телеґраф, то стратила би сьвідка, що видала рецепіс фабричному післанцеви. А о те найбільше розходило ся і тому постановила Лїна всьо сказати.

Очевидно насамперед праходить нагана за допущене начальника до телеґрафічного апарату.

— Пана комісар, не маєте понятя, який то безличний чоловік!

— Знаю! То знають всї, від Відня аж до Бреґенциї.

— Я не могла тому оперти ся.

— Чи ви заховали пасок?

— Так, пане комісар. Ось есть!

— Гм, відриванє телеґрафічного паска властиво заборонене. Ну, я того не бачив. — Урядник почав читати, а відтак сказав: — Той непотріб наварив вам пива. А знаете, що начальник зробив на вас донос за —

— На мене? Начальник сам?

— Так. Вправдї в безіменнім листї, але в урядовій куверті, імовірно з привички і аби заощадити почтове порто.

— Не розумію, пане комісарю! По всїм тім, що лучило ся — я мусїла чинно боронити ся, аби спинити безличну вїзливість того чоловіка — дивує то мене незвичайно.

— Мене нї! Але ми мусимо дістати сьвідка на те, що ви дали фабричному післанцеви рецепіс до підпису.

— Сьвідком того есть начальник; він був в тій хвили в канцелярії і при апаратї.

До дверий канцелярії застукано і рівночасно мов вовк в приказцї всунув пан Лерхенталер свою хорошу голову до середини, але на вид почтового урядника подав ся чим скорше назад.

— Прошу, пане начальнику, приходите в сам час! — сказала Лїна. Але хоробрий начальник так утїкав, що експедиторка мусїла за ним аж бігти і привести. Лерхенталер хотїв вимовити ся, але Лїна зібрала цїлу свою рішучість і привела опираючого ся до канцелярії.

Холодно випало обопільне представленє урядників. Начальник немов би замінив ся в лід. Комісар почав холодно:

— Ви, пане начальнику, були так сьмілі послугувати ся дотичного дня в тутешнім почтовім урядї телеґрафічним апаратом?

— Я? Милите ся! Що має робити зелїзничий урядник в почтовій канцелярії?

— Випираєте ся! А ось той пасок есть відповідию на вашу телеґраму до Інсбрука.

— Як менї то докажете?

— Ми маємо в відтелеґрафованім звитку ваші оріґінальні знаки. Мушу признати, що дуже гладко телеґрафовано.

Гордий з того, поклонив ся начальник неосторожно і відповів:

— Ми при зелїзници всї добрі телеґрафісти.

— Цїлком справедливо — замітив комісар і Лерхенталер пізнав за пізно, що зловив ся. Гнївний укусив ся в уста.

— Вас, пане начальнику, видко дуже обходить тутешна почта; так бодай показує ся з того, що ви непрошені взяли ся телеґрафувати.

— Прошу вас: чиста вічливість! Панна трохи слаба в телеґрафованю, треба було помогти. Товариска прислуга! Того вимагає солїдарність між урядниками.

— Дуже красно! Чи не перешкаджав вам в тім занятю фабричний післанець, що тодї надійшов?

— Такі люди все влазять непотрібно.

— Очевидно! Ви були справедливо обурені, що?

— Алеж, пане комісарю! В моїм урядї нїколи не стерпів би я, аби менї хто перешкаджав.

— Будьте ласкаві сказати менї, чи не пригадуєте собі, що в вашій присутности дала панна експедиторка фабричному післанцеви рецепіс до підписаня в дирекциї?

— Я? Не можу нїчого сказати! Не знаю о нїчім! Очевидно, я-ж зелїзничий урядник. Найвисший урядник в тій місцевости!

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 20 серпня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 9·75 до 10·20; жито н. 7·— до 7·25; овес 6.75 до 7·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка 7·— до 7·50; горох до варення 7·75 до 9·50; вика 6·50 до 7·25; бобик 6·75 до 7·25; гречка 9·50 до 10·50; кукурудза нова 7·50 до 7·75; хміль за 56 кільо 180·— до 185·—; конюшина червона 70·— до 75·—; конюшина біла 55·— до 65·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 20·— до 25·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 серпня. „Fremdenblatt“ доносить на основі певних інформаций, що минувшого місяця правительство анґлійске зробило австро-угорскому міністерству справ заграничних предложене заключити мирову угоду. Переговори, що до сеї угоди ще ведуть ся.

Петербург 20 серпня. Цар наказав покликати резервістів із 47 округів слідуючих ґуберний: Полтава, Курск, Твер, Самара, Саратов, Астрахан, Уфа, Симбірск, Перм, Петербург, Новгород, Псков, Інфлянти, Естонія, Архангельск і Олонець. Крім того мають бути покликані деякі катеґориї резервістів з двох округів ґуберний: Полтава, Харків, Київ, Поділе, Чернихів і з 7 округів тверскої і нижнионовгородскої ґуберниї. Дальше наказав цар покликати всіх офіцирів, резервових з цілої держави.

Петербург 20 серпня. Цар вислав телеґраму до ґен. Штесселя, в котрій приказує єму висказати залозі, війску, маринарці і жителям Порт Артура ґратуляцию і подяку царя і всеї Росиї з причи успішної борби в днях 26, 27 і 28 липня.

Мукден 20 серпня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить: Дня 17 с. м. войска наші обсадили назад гірский перехід Дапіндушан і відперли Японців аж до Чанчан. Японьські воєнні сили в тих сторонах не виносять більше як 2000 людий. Від кількох днів паде дощ і утрудняє операциї обох сторін.

Пебербург 20 серпня. Кореспондент росийской аґентиї телеґрафічної доносить з Мукдену: Прибуваючі з Порт Артура люди розповідають, що в день перед їх виїздом (13 с. м.) бомбардовано кріпость від сторони суші. Декотрі будинки в місті були ушкоджені. Позаяк число ранених виносило около 2000 людий, то треба було богато приватних домів заміните на лазарети. Ліків і бандажів не брак. Недуг зовсім нема ніяких. Богато людий виходить як найскорше із шпиталю та іде в ряди.

Токіо 20 серпня. (Бюро Райтера). Росийска канонірка „Отважний“, що була в Порті Артура наїхала коло Ляотешан на міну і затонула.

Вашінґтон 20 серпня. Секрегар державний Гай одержав телеґрафічну вість, що сім японьських торпедовців забрали якийсь близше не знаний корабель, котрий вчера рано хотів виїхати до порту в Чіфу.

Чіфу 20 серпня. (Бюро Райтера). Після хівських вістий з Порт Артура Росияни здобули назад великий форт Палюнчан, з котрого Японці бомбардували місто і внутрішні форти. Японці уступили ся до Шучієн.

— Отже ви того не чули?

— Ні.

— Дивно! Але чому ви тоді, в тій самій хвили жартували, що рекомендовані листи містять звичайно лиш неприємні річи?

Лерхенталер почервонів і відповів непевно:

— Бо так найчастійше діє ся, не правда?

На знак даний комісарем говорила Ліна дальше:

— Пан начальник певне пригадає собі, що по тій замітці о рекомендованих листах, я попросила его, аби вийшов із за решітки.

Лерхенталер скоро підхопив:

— Так, так, то правда!

А Ліна говорила дальше:

— Коли ви то так добре пригадуєте собі, то можете також потвердити, що у вашій присутности дала я рецепіс фабричному післанцеви?

— Так, так, правда, очевидно! — При тім старав ся своїм поглядом наклонити Ліну, аби мовчала.

Комісар перебив:

— Отже пан начальник єсть сьвідком, що почта поступила собі цілком правильно. Прошу підписати ту заяву. Зарав спишу відповідний протокол.

Скоро написав заяву, а Лерхенталер підписав ей і був радий, що его більше нічого не питали. Прибитий відійшов, майже не слухаючи глумливої замітки комісаря, що для деяких начальників стаций дуже добрий єсть розділ служби зелізничої від почтової.

На основі зізнаня Лерхенталера була почта вільна від покриваня шкоди, бо ціла вина лежала по стороні фабрики. Так глосив протокол і Ліна могла свобідно відітхнути.

Комісар переслухав відтак почтаря і заборонив, аби експедиторка носила сама почту до поїздів. Она належить лиш до канцеляриї. За самовільне нарушене дотичних приписів буде почтар покараний і має сейчас постарати са о почтиліона. Тим скінчила ся устна жалоба директора фабрики. Полагодивши так справу, відїхав комісар возом назад до Ландеку. Почтар працав его глубокими поклонами, але свій гнів вилив на Ліну, котру назвав найфальшивійшою дівчиною в цілім Тиролю.

XVII.

Пізно як все в тій верховині прийшла весна. Де сонце може кидати своє проміне, там зелені всьо і цвите, між тим як від північної сторони лежать ще грубі верстви снігу, котрі зиме аж теплий вітер і дощ. По ластівках приходять в гори другі літні птаці, цілком оригінальні вістуни теплої пори року: люди топоґрафічного заведеня, званого в Австриї „мапованя“. Поручник призначений до тої тяжкої як і небезпечної служби і двох вояків до обслугуваня мірничих приладів і переношеня їх у верховину, де всі три мусять нераз цілими місяцями перебувати і зносити всілякі невигоди.

Одного дня з'явила ся в тій гірскій місцевости комісия топоґрафічна, зложена сим разом з одного поручника піхоти і двох тирольских стрільців, длятого стрільців, бо до тої служби вибирають ся звичайно ті, що найліпше уміють лазати по горах. Комісия заїхала до гостинниці „під почтою“, бо перший день призначений був на спочинок. „Франц Лярцер, поручник, призначений до топоґрафічної комісиї“, так представив ся хороший, білявий офіцир панні Ліні, коли зайшов до канцеляриї купити марок. Ліна в приємностию розмавляла з вічливим офіцером і слухала радо оповідань про его роботу в верховині, про ожеледці і ціле верховиньске житє. З поважанем гляділа она на людий, котрі віддають свою силу, здоровле, житє і ціле своє знане такій службі, а крім того сподобав ся їй і хороший офіцер. Поручник Лерцер оповідав без самохвальби, сьміяв ся з невигід, які его ждуть і жартував собі з платні, яку має за таку тяжку службу. Видко добрий, милий хлопець той поручник, що не робив тайни з своїх скупих материяльних відносин і отверто кепкував собі з „богатства“ поручника.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).